G ramus hostiam non pecoris, sed laudis, vt iam non carnes brutorũ animalium offeramus & immolemus, sed quod scriptum est faciamus, Immola deo
Psal. 49. sacrificium laudis, id est, laudemus eum amando, vt nõ seruiliter, sed libenter colamus eum. Timentes enim deum homines veteris testamenti propter literam terrentem & occidentem, nondũ habentem spiritum viuificantem, currebant cum sacrificiis ad templum: & quamuis in figuram futuri sanguinis quo redempti sumus, tamen nescientes quid per eas præfiguraretur, cruentas victimas immolabant. Nunc per gratiam noui testamenti ablato legis terrore & dato spiritu sancto, reprobata sunt carnalia illa sacrificia, & pro illis instituta sunt spiritalia, vt non iam extra se quærat homo quod offerat deo, sed piam illi suæ mentis deuotionem & dilectionem offerat sacrificium laudis. Offeramus, inquit, deo semper hostiam laudis, hoc
H est, incessanter eum laudemus corde & ore, sicut
Psal. 33 ille qui ait, Benedicam dominum in omni tempore, semper laus eius in ore meo. Offeramus hostiã laudis, [id est, fructum labiorum confitentium nomini eius,] fructum quem labia nostra proferent, quando confitebimur nomini eius hoc est, quando videlicet eius pia deuotione laudantes, confessionem laudationis & grariarum ei reddemus. Hãc ergo laudis hostiam, id est, hunc fructum labiorũ, scilicet affectum dilectionis internæ prolatum labiis deum laudantibus, semper offeramus, vt quod semp mens diligit, os fructuosa laudatione loquatur: quia corde creditur ad iustitiam, ore autẽ confessio fit ad salutem. Tales estote erga nominis domini confessionem & laudationem, sed erga sanctos [nolite obliuisci beneficentiæ & communicationis, id est, quamuis dudum bonis vestris ideo spoliati sitis, quia sanctis inde ministrabatis, tamẽ nolite obliuisci solitæ beneficentiæ & communicationis, sed ex eo quod post acquisistis, benefacite sanctis indigentibus, & communicate illis quod habetis, vt antea faciebatis. Et debetis in eleemosynam sanctis vestra bona communicare, quia [talibus hostiis, id est, eleemosynis quæ dãtur sanctis,
I [promeretur de⁹, id est, ipse deus est merces quam talibus sacrificiis acquiritis: & ideo non iam sacrificia legis, sed sacrificia eleemosynarũ offerte deo,
Osee. 6 dicenti: Quia misericordiam volui, & non sacrifi-
Matt. 9 cium. Quod enim ab hominibus appellatur sacri-
Nota. ficium, signum est veri sacrificij. Misericordia autem verum est sacrificium. Quæcunque igitur in mysterio tabernaculi siue templi multis modis de sacrificiis leguntur diuinitus esse præcepta, ad dilectionem dei & proximi significandam referuntur. In his duob⁹ præceptis tota lex pẽdet & prophetæ. Non vult itaque deus sacrificium truci-
Matt. 22. datorum pecorum, sed vult sacrificium eleemosynarum, sicut præmisimus eum dicere, quia misericordiam volui, & non sacrificium.

Obedite præpositis vestris, & subiacete eis. Ipsi enim peruigilant quasi rationẽ pro animabus vestris reddituri, vt cũ gaudio hoc faciant, & nõ gementes. hoc enim K
non expedit vobis.

Monuerat eos ne obliuiscerentur beneficentiæ & communicationis, sed semper meminissent benefacere sanctis, & res suas communicare illis. Quod ad subiectos specialiter dictum est, qui hæc facere debent maxime prælatis suis. Vnde & adhuc eisdem subiectis euidentius modo dicit: [Obedite præpositis vestris, id est, obtemperate iussis eorum in omnibus, nisi fortè malum aliquod iusserint, quoniam malum per obedientiam non est faciendum, sed cætera omnia, etiam si non videntur esse bona, & non vos comparate vel superponite illis superbiendo, sed humiliter [subiacete eis,] & debitam reuerentiam exhibete. Quod vtique debetis facere, quia deo iudici rationem reddituri sunt pro animabus vestris. & [ipsi peruigilant. id est, per omnia vigilant, semper vigilãt, hoc
L est, soliciti sunt pro vobis [quasi rationem reddituri pro animabus vestris, [quas in custodiam susceperunt. Et quia student recte vos ducere per viã iustitiæ, vt cùm vos per duxerint ante tribunal Christi, non accusentur non recte vos duxisse, idcirco nunc obedite illis, ne & vos tunc accusemini declinasse de via quam præceperũt vobis. Ideo illis obedite & subiacete, vt faciant hoc, id est, vigilent pro vobis [cum gaudio] de profectu vestro, [& non gementes] de detrimẽto vestro, quia hoc non expedit vobis, vt contristentur de vobis. Tũc vigilant prępositi cum gaudio, quando videt subiectos suos proficere in dei verbo: quia & agricola tunc cum gaudio laborat, quando attendit arborem & fructum videt, quando attendit segetem & fructificare prospicit hubertatem. Videt enim quia non sine causa laborauit, non sine causa dorsum curuauit, non sine causa manus attriuit, non sine causa frigus & æstum tolerauit. Sic est & de spiritalibus agricolis, id est, de prælatis ecclesiæ, quia tunc in labore suo gaudent, cùm eos quorum mores excolũt, proficere videt. hoc est enim quod
M ait, vt cum gaudio faciant, & non gementes. [Hoc enim non expedit vobis.] Non dixit, Hoc nõ expedit illis: sed dixit, Hoc non expedit vobis. Nam quando illi prępositi contristantur de malis vestris, expedit illis ipsa tristitia & prodest illis, sed non expedit vobis. Simul ergo prælati & subditi in dominico agro bonum operemur, vt simul de mercede gaudeamus.

Orate pro nobis. Confidimus enim quia bonam conscientiam habemus, in omnibus bene volentes conuersari. Amplius autem deprecor vos hoc facere, quo celerius restituar vobis.

Auxilium orationis eorum expetit Apostolus, quo vel liberaretur à carcere, & ad prædicationem redeat, vel martyrio consummatus ad Christum transeat. [Orate, inquit, pro nobis] pluralem numerum pro singulari ponens, vel pro se, vel pro his

qui